

ваха въ Рилския манастиръ най-много за черкуването: да присѣдствуватъ на божественитѣ служби и да се поклонятъ предъ останкитѣ на св. Ивана. Родителитѣ ми редовно отиваха на църква. Отъ моето тогавашно черкуване добре запомнихъ причастяването ми и тържествената служба на Великденъ.

Мама ми каза, че тукъ не причастяватъ тѣзи, които не сж се изповѣдали. Имало четирма изповѣдника. Ние отидохме да се изповѣдаме при дѣдо Касиянъ. Предъ стаята му чакаха двајсетина души и влизаха по редъ. Азъ съ особенъ трепетъ влѣзохъ при него. Стаята му бѣше скромно наредена. Най-много личеше иконостаса съ запаленото кандило. Той имаше изпито страдалческо лице, срѣденъ ръстъ съ дълга побѣлѣла брада. Разпита ме съ спокоенъ благъ тонъ за всичко, което може да върши момче на моята възраст. И азъ съ пълно съзнание и трепетъ всичко си изказахъ. После колѣничихъ предъ иконостаса, прекри ме съ епитрахила си и прочете надъ менъ разгрѣшна молитва.

Още помня добритѣ съвети, които ми даде стариятъ изповѣдникъ. Каза ми, че той сега приема моитѣ грѣхове и азъ вече очистенъ мога да се причастя, но за въ бъдаще да се пазя като отъ огънь отъ всѣкакъвъ грѣхъ.

На сутринята всички се събудихме много рано и отидохме въ черквицата Св. Архангели, дето се отслужи литургия за насъ. Въ края на службата се причастихме, а следъ това отидохме да разгледаме изображенията по стениѣ. Тукъ сж изрисувани всички бѣлгарски светци: Св. Иванъ Рилски, Св. Климентъ Охридски, Св. Гаврилъ Лесновски, Св. Георги Софійски и други.